

варьтъ ги гледаше и се чу- дѣше. Единъ день той си каза: — „Брей, ама че съмъ глупавъ, а! Че азъ мога пари да печеля съ моитѣ животни. Вмѣсто да се мжча въ гората, ще ги показвамъ предъ хората за пари и богатъ ще стана.

Поведе ги дърварьтъ отъ кжща на кжща. Думкаше даарето, мечето, пѣтлето и котето правѣха дяволии, а хората ги гледаха, чудѣха се и даруваха щедро дърваря.

Измина така много време. Обходиха всички околни села. Поведе ги тогава чичо Драго на далеченъ пѣтъ. По пѣтя замръкнаха предъ непозната гора, спрѣха да пренощуватъ. Дърварьтъ ги нахрани, похапна самъ и легна да спи. Но събуди се презъ нощьта, гледа — нѣма пѣтлето. Скочи дърварьтъ, търси го, вика — нѣма пѣтле. Изгуби се пѣтлето.

— Брей, грабнала го е лисицата! — помисли той.

На утрото подбра мечето и котето и тръгнаха презъ гората. Но щомъ навлѣзоха, ето че насреща имъ иде хубаво момче, облѣчено по царски — съ червенъ калпакъ на глава, пѣстри, златошити дрехи и желти ботуши на крака. Мечето и котето, щомъ видѣха момчето, спуснаха се къмъ него, а то ги прегърна съ едната

си ржка, защото въ другата крепѣше пълна кратунка съ вода.

— Добро утро, чичо Драго! — извика момчето весело на дърваря. — Много ли се изплаши снощи, когато се изгубихъ?

— Ами ти кой си? — попита дърварьтъ учуденъ.

— Не ме ли позна — азъ

съмъ твоето пѣтле. Мечето е по-голѣмата ми сестричка, а пѣкъ котето — по-малкото ми братче.

И като каза това, момчето имъ подаде да сръбнатъ отъ кратунката, полѣ ги съ останалата вода, и тѣ се преобърнаха на човѣци. Мечето стана гиздава девойка, а котето — русо-косо момченце. Тритѣ деца се прегърнаха и заплакаха отъ радостъ. Подиръ приближиха и цѣлунаха ржка на дърваря.

— Благодаримъ ти, чичо Драго, — рекоха тѣ — ти ни при-